

MEKTUP

Tarık ÇELİK

Yasemin,

Yorgun argın uyandım bugün, mezardan kalkar gibi.

Hâlâ ateşim var, boğazım ağrıyor. Sıcak bir bardak ıhlamur iç demiştin Yasemin. İçtim. Kâr etmedi. Bugün de kötüyüm.

Başımdaki derin sızı var oluşumu anımsatan tek şey oldu. İçimde duraksız bir ağlama hissi var. Kaybetmişlik hissi. Ah, bir şeyleri özlüyorum... Farkına varmak üzereyim. Keşke içinde bulunduğum zamandan buharlaşabilsem. Karışsam gökyüzüne, rüzgâr olsam kuşlara. Farkına varmak üzereyim Yasemin. İçine hapsoldüğüm kalın duvarların farkına varmak üzereyim. Katı toprağın çekim gücüne karşı koyamıyor başım. Düşüyor omuzlarım, eğiliyor belim. Biraz daha güçsüzleşiyorum ben ama bir türlü gözümünden ak-mıyor zehrim, ağlayıp hafifleyemiyorum.

Çocukken korkunç rüyalar görürdüm. Kırmızı tasmalı, siyah köpekler ya da mesela devamlı bir uçurumdan düşerdim aşağı. Tuz buz olmama ramak kala uyanırdım hep. Bu sefer uyanamadım Yasemin. Yere çakıldım. Kâbuslarım gerçeğe dönüştü. Dünya cehenneme... Köpekler tasmalarından kurtuldu. Sen uzaklara gömüldün. Ben kendime.

Huzur benden çok uzaklara gitti. Çektiğim bunca acıya hep bir anlam yükledim. Sızılarımı şiir sandım. Kahırlarımı ibadet. Tek düzeliğim aslında var oluşumun erdemiydi! Farkına varmak üzereyim Yasemin. Hiçliği, boşluğu, içinde bulunduğum sonsuz uçurumu kavramak üzereyim. Şimdi yanıma gel ve ben gerçeklerin üzerindeki son örtüyü de kaldırmadan, tüm bu anlamsızlığıma anlam kat. Beni yaşama bağla. Akıp giden zamanın içine dâhil et. Güneşi özleyeyim.

Tatsız bir kış geçiyor burada. Ankara'ya hâlâ kar yağmadı. Gökyüzünü saran gri yorgan boğuyor şehri. Geceleri sis, pus... Kuru bir öksürük tutuyor bazen beni.

Hoşça kal Yasemin.

Kendimi sıcak tutmalıyım herhâlde, çorba içmeliyim. Daha fazla dua etmeliyim. Şimdi gidiyorum Yasemin:

Seni düşünmeliyim.